

RAST

da občutim v sebi le eno veličast vesoljstva tihega

da občutim v sebi le eno veličast vesoljstva tihega

da občutim v sebi le eno veličast

Zulejka Paškulin

Večer je še posebno zal in miren, le tu pa tam se na oknih prikaže otroška glava in se zagleda v nebo. Kakor v hrepenečem iskanju nečesa višjega in nedotakljivega. Na skrlatih strehah odseva

na tisoče drobnih utrinkov, se zaleskečejo in zamrejo v harmonični koordinaciji sekvenc. Bleda luna kraljuje nad vsemi temi biseri in razprostira svojo svetlobo do najtemnejših koticov vaškega klanca. Nad otokom vaških streh se materinsko dviga cerkveni zvonik. Zvonovi drhtijo v pričakovanju na prvi udarec, ki se bo razvnel po srebrnini noči in vabil vaščane k polnočnici. Kot ladja plove v tej zapeljivosti oblak čez nebo do luninega krajca. A kot da bi se zbal skrivnostne moči, ki veje iz njega, odjadra dalje in izgine v zvezdnati plaži neba.

Sneg škriplje pod nogami, ki si težko odpirajo gaz do izhodenega saninca. Z vsakim korakom se bližajo pravljčnosti, cilju, hrepenenju, upirajo se tistemu, kar jim deva uzdo: mrazu in mrazu, ki reže v zamrla lica in se vpleta med lase. A bivanje vseeno ni ostro ne ledeno. Potopljeno je v srebrnini, božični mir. Misli begajo od prasketajočega ognjišča v domači veži, se izgubljajo v snežnih kepah ob kamnitih portalih in

pristajajo na še neprehojeni poti do vaše cerkve. Podobne so zbeganemu tropu ovac na gorski planoti v trenutku, ko plane mednje volk in ko se v vsaki rojeva misel na beg, a v kolektivni zmedi tiščijo na kup. In prav v ta kup se osredotočajo nerešena vprašanja, ki žarijo iz človekovega srca in talijo sneg v duši. Kdo je Jezus. Kdo je srebrni Bog v jaslih, ki daje utrip svetovnemu srcu narave in mesta.

Skoz nešteta vprašanja se znatnost vedno bolj bliža njegovemu vsepresežnemu liku. Tisoči strokovnjakov brskajo po pesku. Vsak

agrafon jim je dragocen in po njih rezultatih trdno stojimo v občutju prve Cerkve, v njeni prevzetnosti pred tem likom. Dajajo mu stotine naslovov, on pa stoji nad vsemi temi naslovi in od obzorja do obzorja napolnjuje svet, kot alfa in omega, kot kruh, kot vino in srce. Vse te misli prepredajo pajčevine in zasenčijo pogled na resnico. Noge pa drobijo v temno noč in si utirajo prehod v sanincu. In še. In še. Iz vsakega klanca in dvorišča se premikajo sence, najprej po malem, tržejo se iz osvetljenih prostorov, ovite v "šjalete", zaklepajo vežna vrata in se odpirajo nočni

ostrini, nato trumoma, kot iz mravljišča, črne pike na beli podlagi. Tu pa tam se izza kakega okna zabliška podoba okrašenega božičnega drevesca, okrog njega pa razžarjeni, svetli obrazi zbranih družin.

Zvezdnato nebo se odseva v

(dalje na 2. strani)

MOJ TI

Vsem bralcem želimo srečen Božič, veliko uspehov in še več ljubezni v novem letu!

(ilustracija Matej Susič)

RAST 08
DECEMBER
2002

VSEBINA

Uvodnik	1
Pika na l	2
Prometejev ogenj	3
Intervju	4
MOSP in Klub	6
Literatura	6
Slovenija v svetu	7
Caput mundi	8

RAST,
mladinska priloga
Mladike,

34133 Trst,
ul. Donizetti 3

rast_mladika@hotmail.com

Priljubljeni
uredniški odbor mladih

Pri tej številki so
sodelovali: Zulejka
Paškulin, Matej Susič,
Primož Sturman, Sara
Magliacane, Breda Susič,
Ivana Mahnič, Jana
Kosmač, Matteo Feruglio,
Raffaella Petronio,
Helena Pertot, Boštjan
Romano in Nadia
Roncellii.

Številko sta uredili
Sara Magliacane in
Breda Susič

Oblikoval
Matej Susič

Trst, december 2002

Tisk Graphart snc
Obrotna cona Dolina
507/10 - Trst
tel. 040/8325009

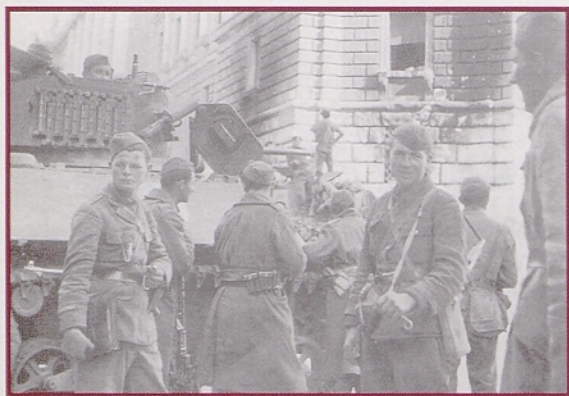
migljajočih lučkah, ki zasvetijo v rokah vernikov na gladki gazi.

Morje temnih hišnih fasad se odpre v razbeljeno luč. Pred črnino zažari podoba osvetljenega cerkvenega pročelja. Kot zora po morečih sanjah. Črnim pikam hipno zaiskrijo oči in nova moč jim šine po zmrzlih udih. Še korak, še dva, in rešeni bodo temnega zimskega večera. Takrat zaškrtno v cerkvenem zvoniku in ob svinec udari pravljčna melodija, ubrano, kot glas

angelskega zbora iz nebeških višav. Srce zapoje in spozna. Zame si moj neizrekljivi TI. Vse presegajoči TI. Moj vzpostavljajoči me TI. Moj v mivko me drobeči TI. Sploh moj - TI.

Zulejka Paškulín

Tretja nagrada na literanem natečaju SKK: "Črtica Moj ti se odlikuje po metaforiziranem jeziku, bralca pa preseneti z izvirnim razpletom razmišljanja."

Zgoraj, osvoboditev Trsta maja 1945, slovenski partizani pred sodno palačo (neznan avtor).

Pomniki gorjá in trpljenja... spomenik NOB v Mačkoljah (foto Primož Sturman)

Nedavna polemika o bazoviških junakih me je spodbudila, da napišem nekaj vrstic o ohranjanju zgodovinskega spomina pri mladih v zamejstvu.

Živimo v času, ko hočejo nekateri enačiti vse ideologije in vse žrtve. Tako naj bi bil tisti, ki je padel za vrednote, kot so

posvečen žrtvam vseh totalitarizmov, kar je na prvi pogled zelo lepa zamisel. Če pa se pogledimo, bomo ponovno ugotovili, da je to spomenik tudi tistim, ki so bili pravično sojeni in obsojeni za svoje zločine proti človeštvu (npr. pripadniki Posebnega inšpektorata - collotijevci), če pretiravamo, mogoče tudi tistim, ki so bili obsojeni na nürnberškem procesu. Najhujše pa je, da Italija s svojo preteklostjo ni nikoli obračunala in da so se njeni vojni zločinci, ki so se ponašali celo z medaljami za hrabrost, še ves povojni čas sprehajali po ulicah italijanskih mest ter brez sramu gledali v oči svojcem žrtev.

V devinsko-nabrežinski občini so se pred kratkim pojavile težnje po poimenovanju ulice po El Alameinu. Mogoče že drži, da so se nekateri italijanski (in nemški) vojaki tam izkazali s svojo hrabrostjo, bili so pa brez dvoma agresorji. V Nemčiji, ki je že obračunala s svojo preteklostjo, se kaj takega ne bi moglo zgoditi.

Nadalje nekateri nočejo in nočejo priznati, da so bili bazoviški junaki prvi protifašistični uporniki ali da je slovenski IX. korpus skupaj s 4.

armado JLA osvobodil Trst.

Vlečejo se na dan fojbarske kampanje ali enačenje naših junakov s teroristi rdečih brigad. S takim početjem hočejo nekateri omalovaževati odporiško gibanje, torej tisto zakonito sredstvo, ki ga ima vsak narod, da se upre, ko je zatiran. O tem namreč priča tudi sveto pismo v Knjigah o Makabejcih.

Naloga nas mladih je, da ohranjamo ter prenašamo zgodovinski spomin na prihodnje rodove, kajti brez njega lahko mi in naši potomci kaj kmalu zapademo v napake, ki so nas v preteklosti toliko stale. K sreči še stojijo po naših vaseh spomeniki, ki nas spominjajo na preteklo trpljenje in gorje. Naša naloga je, da jih čuvamo pred zobom časa, ki hočeš nočeš počasi razjeda zgodovinski spomin.

Primož Sturman

ZGODOVINSKI SPOMIN PRI MLADIH

svoboda, demokracija in sožitje, enak tistemu, ki je življenje izgubil v imenu podle ideologije, ki je imela v svojih načrtih uničenje rasnega nasprotnika.

Priča smo poskusom, da bi na Goldonijev trg v Trstu postavili spomenik, ki naj bi bil

Raziskovalka Suzana Pertot je na začetku decembra predstavila rezultate svoje raziskave glede vprašanja identitete med mladimi tudi na večeru, ki ga je priredil MOSP, v sodelovanju z Društvom izobražencev. Ko je opravila projektivne teste med maturanti leta 1990 in 2000 je ugotovila, da so se v desetih letih mladi vidno "oddalili" od Slovenije. Zakaj se to dogaja? Kaj se je zgodilo v zadnjih časih, da je prišlo do tega odmika?

Na ta vprašanja smo skušali poiskati odgovore na omenjeni okrogli mizi. Ob tej priliki smo zbrali tudi nekaj mnenj nekaterih mladih, ki so na večer prišli kot poslušalci, in sicer o identiteti in narodni pripadnosti. Na vprašanja "Komu se čutiš bolj podoben? Slovincem v matici ali Italijanom? Zakaj?" so anketiranci odgovorili...

Metka, 17 let - Najbolje se počutim z zamejci, ker se ne istovetim ne s Slovenci v Sloveniji, niti z Italijani. Mislim, da je to predvsem zaradi navad in zaradi jezika. Slovenije namreč ne čutim kot svoje matice, ampak kot sosednjo državo, v kateri se govori meni najbližji jezik - slovenščino, čeprav se dandanes v tej državi večkrat sliši neko "slovensko-angleško spakedranščino", ne pa slovenščine.

Rajko, 18 let - Nedvomno bolj podoben Slovincem, če ne drugo zaradi jezika in predvsem zaradi pripradnosti. Gotov pa sem, da je k tej odločitvi pripomogel družinski krog oziroma moji predniki.

Ljuba, 17 let - Izhajam iz mešanega zakona in se mi zato zdi težko odločiti se za eno narodnost. Bolj razmišljam o tem, bolj sem prepričana, da ni pomembno, kaj si. Važno je, da živiš v sožitju z ostalimi ljudmi. Narodna identiteta, popeljana v ekstrem, je večkrat povod za vojne. Meni pa dvojna narodnost pomeni samo večje kulturno in idejno bogastvo.

Peter, 20 let - Čutim se bolj podoben Slovincem, ker me z njimi združuje materin jezik in kultura.

Verena, 18 let - Mislim, da je treba ločiti med narodnostjo in državljanstvom. Po narodnosti se seveda smatram za Slovenko, toda po drugi strani živim v Italiji, zato je težko točno določiti mejo med

dvema kulturama... Gotovo je, da sem zamejska Slovenka v Italiji. Mislim, da bi se Slovenija morala približati naši manjšini ter spodbujati mladino k narodni zavesti.

Katja, 17 let - Čutim se bolj podobna Italijanom, ker se ne čutim vključeno v kulturno dogajanje v Sloveniji, a ohranjam nekatere slovenske lastnosti, recimo nekatere slovenske navade.

Erik, 17 let - Jaz se čutim Tržačan, saj se ne prepoznam

KOLIKO SMO RAZLIČNI OD MATICNIH SLOVENCEV?

ne v tistih "kmetavzarjih" v Sloveniji, ne v tistih "lenuhih" v Italiji. Jasno je, da se šalim; hočem samo dokazati, kako je lahko stereotipirana narodnost. Vsak človek pa je edinstven in se zato ne čutim podobnega nikomur.

Tjaša, 18 let - Sem Slovenka in si sploh ne postavljam drugih vprašanj. V zamejstvu imam možnost, da o tem več razmišljam in opažam, da imajo Slovenci tu več težav s opredeljevanjem, kar je tudi razumljivo. Tu sem si okrepila narodno zavest, a nisem nacionalist, saj bi se počutila povsod doma, kjer bi me ljudje sprejeli.

Velik odziv na raziskavo prof. Pertotove in velika udeležba na okrogli mizi o odnosu naše mladine do Slovenije ter odgovori na našo "mini-anke-to" dokazujejo, da so odprta vprašanja še kako aktualna in tudi živa med mladimi. O tem bomo torej še pisali.

Sara Magliacane

Spodaj: kaj mislijo mladi o Slovincih iz Slovenije? (foto B. Susić)

Levo: okrogla miza, ki jo je MOSP priredil na temo "Ali je Slovenija še domovina za mlade zamejce?" (foto Maver)

Kdo se ne spominja tragičnega dogodka v Moskvi, ki je pred približno dvema mesecema pretresel svetovno javnost? 23. oktobra je v moskovsko gledališče Dubrovka med predstavo vdrla skupina oboroženih Čečenov in zadržala skoraj 800 ljudi, ki so bili prisotni v gledališču.

Zaradi šokantnega dejanja in nepričakovanega krvavega razpleta je ves svet od strahu zadržal dih. Ravno takrat se je v Moskvi - in to ravno v gledališču - mudila Jana Kosmač, 26-letna študentka mednarodnih in diplomatskih ved v Gorici, doma iz Zibrežca. V Moskvi je preko študentske izmenjave sledila tečaju ruščine na elitni univerzi Mgimo. O tem, kar se je takrat zgodilo, hrani spomin na nenačaden dogodek.

ODG.: V bistvu se je zgodilo to, da sva se z mamo napačno razumeli po telefonu. Omenila sem ji, da sem bila namenjena v gledališče, ne da bi ji podrobno povedala, v katero in kdaj. Ko pa je pozneje videla po televiziji, kaj se je pripetilo v gledališču, se je spomnila najinega pogovora. Seveda sem bila v drugem gledališču, mama pa tega ni vedela. O zasedbi gledališča in ugrabitvi talcev sem zvedela iz sporočil, ki mi jih je na telefončku pustila moja "nekoliko zaskrbljena" mama.

VPR.: Kako si ti doživljala tiste trenutke, kako pa Moskovčani? Kakšno je bilo vzdušje?

ODG.: Prav gotovo različno, če temu slediš udobno v svojem kavču, ali pa če ga doživljaš v prvi osebi. Osebnost se nisem čutila fizično ogroženo, čeprav nismo bili nikjer popolnoma na varnem. Situacija pa je bila sama po sebi zelo dramatična, a ne zame, temveč za talce, ki so bili v gledališču. Trenje med Rusi in Čečeni je težko rešljivo. Zmedena sem bila, ko sem videla, kako Rusi reagirajo na to, in sicer s popolno brezbriznostjo in pasivnostjo. V mestu je v tem času mrgolelo policistov in vojakov.

**JANA
KOSMAČ**

Zaradi varnostnih pregledov so večkrat ustavili podzemsko železnico. Kot tujka sem se počutila nekoliko zbegano. Če pa se vživimo v to ogromno metropolo, ki ima približno 15 milijonov prebivalcev, so taki ukrepi povsem na vsakdanjem dnevnem redu in celo nujni za javno varnost. Moskovčani se zavedajo, da se morajo vsak dan soočiti z nevarnostjo atentatov in je to v bistvu postalo del njihovega vsakdana. Mesto je vsekakor želelo ohraniti vsaj navidez mirno življenje. Napetost pa se je le poznala v tem, da sta bila npr. Rdeči trg in katedrala Vasilija Blaženega zaprta.

Boleče je bilo predvsem to, kako so vsi, bodisi izobraženi, mlajši in starejši, hladnokrvno sprejemali to situacijo. Kot študentka mednarodnih ved sem morda z nekoliko večjo občutljivostjo sledila temu vprašanju in ko sem skušala poizvedeti kaj več o tem, ni bilo enostavno dobiti kakega osebnega mnenja. Nihče ne bo priznal, da gre tu predvsem za ekonomske interese Rusije v Čečeniji. Morda res slepo sprejemajo informacije, ki jih dobijo od medijev, vendar v javnem mnenju ni nikakršnega ravnovesja: Rusi se smatrajo za nositelje civilizacije, Čečeni pa naj bi bili hudobni in teroristi. Naj bo kakorkoli že, ne strinjam se s čečenskim načinom reševanja problemov, istočasno pa me moti, kako Rusi pojmujejo vojno v Čečeniji, tj. kot postopek za civilizacijo čečenskih plemen.

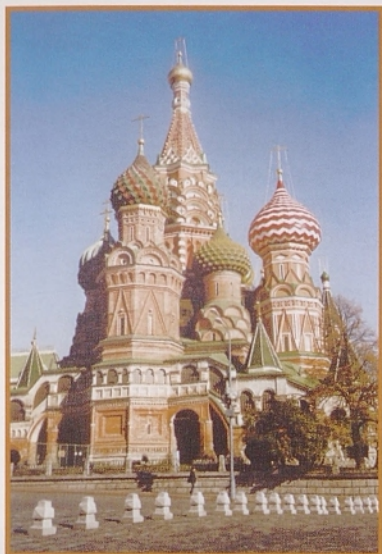
S težavo sem premagovala solze, ko sem pri kosilu med opoldanskim gledanjem poročil izvedela, kako so Rusi "rešili" situacijo. Natakariji pa so se kratkomalo brez srca smejali. S tem nikakor ne zatrljem, da so se Rusi strinjali s takim razpletom. Mislim le, da je tragično, da je toliko ljudi umrlo v gledališču med protiteroristično akcijo in še več je človeških življenj, ki so vsak dan v nevarnosti zaradi posledic strupenega plina.

VPR.: Imela si priložnost tudi potepati se po mestu. No, kakšna je Moskva?

ODG.: Moskva je ogromno mesto, največje, kar sem jih kdaj obiskala. Žal je zaradi tega izredno kaotično in promet je neizmerno večji kot pri nas. Predvsem pa ne obstaja cestnih pravil: hitrostnih omejitev se nihče ne drži, pešci nimajo nobene prednosti in korupcija je na dnevnem redu. Življenje je tu precej mrzlično, ob katerikoli uri podnevi ali ponoči je vedno

**MOSKVA:
BISER MED
EVROPO
IN AZIJO**

Jana Kosmač, študentka mednarodnih in diplomatskih ved, je preživela mesec dni v Moskvi ravno v času, ko je prišlo do atentata v gledališču Dubrovka. Na sliki Jana pred katedralo Kristusa Odrešenika.

Moskva je kaotično, onesnaženo, očarljivo mesto, ki vzbuja v človeku občutek lastne majhnosti. Zgoraj, katedrala Vasilija Blažene- ga (foto J. Kosmač)

veliko ljudi na ulicah in vsi nekam živčno hitijo. Kljub temu da se je v zadnjih letih povišala stopnja onesnaženosti zraka, saj stoji celo v centru mesta med veličastnimi zgodovinskimi in verskimi spomeniki - groza! - tovarna čokolade, ima mesto veliko zelenja, tako da se tu le da živeti.

Vzdušje se mi je zdelo povsem očarljivo: postaje podzemске železnice, ki so prave umetniške krasote in veljajo za najlepše in najbolj znane na svetu, vzbujajo občudovanje turistov. Dal jih je zgraditi Stalin in naročil, naj bo vsaka različna in na določeno temo. Prevladujejo zlati okrasni in lestenci, tako da imaš občutek, da si v kakem muzeju, ne pa pod zemljo. Čudo teh nenadavnih umetnin naj bi pripomoglo k temu, da bi se tudi revni ljudje, ki prihajajo v mesto, počutili udobno ter v času hladne vojne naj bi svetu dokazovalo mogočnost in bogastvo sovjetske prestolnice. Vse skupaj izgleda še lepše, ker je mesto zelo čisto in se ljudje zavedajo vrednosti kulturne in umetniške dediščine svojega naroda.

VPR.: Kaj te je najbolj prevzelo?

ODG.: Mesto vzbuja v človeku občutek lastne majhnosti. Turistu nudi veliko različnih možnosti: nisem bila vajena mešanice sovjetskih palač in veličastnih cerkva, mogočnost, ki jo predstavlja Rdeči trg, številnih muzejev, ki lahko zadovoljijo katerokoli radovednost. Saj to je bilo mišljeno nalašč, ko ljudje niso smeli iz Sovjetske zveze. Med svojim bivanjem v Moskvi sem srečala nekaj zelo prijaznih, odprtih in velikodušnih oseb, sicer pa so te bile iz revnejših krogov ali so prihajale s podeželja.

Postaje podzemске železnice (spodaj) so prave umetniške krasote.

VPR.: Kaj pa te je pri vse tem razočaralo?

ODG.: Neprijetno me je presenetil hladen odnos nekaterih Moskovčanov, ki lahko prizade- ne tujca. Včasih so namreč lahko zelo agre-

sivni, neobčutljivi in zaprti, kajti nihče se ne bo potrudil te razumeti, tudi če poznaš ruščino kolikor toliko dobro. Ali je to izraz nacionalizma, ne vem, neizpodbitno pa je, da so Moskovčani skrajno ponosni. Spoznala sem v glavnem študente, ki prihajajo iz bivših sovjetskih republik in naj dodam, da sta njihovo splošno znanje in izobrazba na znanto boljši ravni kot pri nas. Poleg tega pa se sprostijo in so lahko vsi skupaj prijatelji predvsem v dobri družbi vodke.

Predvsem pa lahko moti stalno nezaupanje do tujcev, ki se odraža tudi v tem, da tujec plača kjerkoli desetkrat več kot Rus. V Moskvi vlada veliko protislovij: na eni strani dobimo daleč preveč bogato manjšino, na drugi pa večino, ki ne razpolaga niti z najnujnejšimi sredstvi za preživetje. Na ulicah se potepa veliko beračev in brezdomcev, ki prosjačijo in obenem skušajo obdržati svoje dostojanstvo, a žal so vsako leto žrtve neusmiljene ruske zime.

Ljudje so tu v večnem boju za preživetje, plače so zelo nizke, a imajo veliko sposobnost znati se v težavah. Delno je morda za vse to krivo dejstvo, da je Moskva zelo veliko mesto, delno pa pripomorejo k temu tudi njegova preteklost, tradicija in podnebje, kjer je sonce prava redkost.

Mislim vsekakor, da Moskva ne odraža stanja celotne Rusije, ampak je v tem le posebnost, izjema.

VPR.: Nam lahko zaupaš nekaj najdražjih spominov s svojega potovanja?

ODG.: Brez dvoma pogrešam ruski jezik, ki mi je zelo všeč, življenje in družbo v študentskem domu ter vrvež tako velikega mesta.

To potovanje je bilo krasna priložnost, da sem se lahko soočila s povsem različno stvarnostjo. Živela sem v pravem biseru protislovij: včasih imaš vtis, da si v Evropi, včasih pa se tu prepletajo prvine azijske kulture, na ulicah lahko srečaš ljudi, ki so oblečeni bodisi moderno bodisi kot pred sto leti.

Spominov je res veliko, če bi hotela naštet vse, bi bilo predolgo: z nasmeškom se spominjam baleta v gledališču Bolšoj, ko je naenkrat mačka skočila na oder in se je plesalec skoraj spotaknil, pa tudi pričkanje z vojakom, ki straži Leninov grob, nočne policijske kontrole in enkratno srečanje z italijanskim ambasadorjem.

Doživljati tako mesto in ga pri tem spoznavati in razumevati, res obogati slehernega popotnika, ki se tu ustavi.

Hvala za pogovor!

Ivana Mahnič

Končno! Po dolgoletnem delovanju v "ilegali", ima sedaj tudi MOSP svoj statut in društvo se lahko pohvali s tem, da bo kmalu tudi registrirano po zankonskih določilih. Kaj to pravzaprav pomeni v resnici nihče od nas MOSPovcev točno ne ve, gotovo pa je, da je bil statut dne 1. decembra 2002 soglasno sprejet na občnem zboru organizacije. Na občnem zboru so bili

tudi izvoljeni člani izvršnega in nadzornega odbora. 7. decembra pa se je sestel že "centralni komite" oz. izvršni odbor, da bi iz svoje srede določil po statutu predvidene funkcije. Za predsednika je bil spet izvoljen Štefan Pahor, Vuokko Antonini pa bo še naprej podpredsednica. Vloga blagajnika je bila dodeljena Danilu Pahorju, mene pa so vljudo prisilili, da sprejem funkcijo tajnika. Matjaž Jaklič je bil izvoljen kot "activities coordinator", ki bo imel zelo pomembno vlogo, da vsklajuje MOSPovo delovanje in da skrbi za dobro medsebojno obveščanje.

Kljub temu, da so nam priprava statuta, izpeljava občnega zbora in volitve vzeli precej časa in energij, smo obenem organizirali še druge pobude. MOSP je prejšnji mesec zbiral prijave za udeležbo na evropskem novoletnem srečanju v Parizu, ki ga vsako leto priredi taizejska ekumenska skupnost. Če bi mi ne prevzeli te pobude, bi zamejci ne imeli priložnosti, da se

udeležijo tega lepega srečanja (če ne slučajno, ker bi sami izvedeli za to pobudo). Tako se je prijavi 6 mladih zamejcev. MOSP je v sodelovanju s supino Shalom zanje tudi organiziral dve pripravi na mladinsko romanje.

Predstavniki MOSPa so se obenem tudi udeležili prvega pripravljalnega srečanja za Drago mladih 2003. Letos bomo organizatorji uvedli celo vrsto novosti. Upamo, da se bo veliko zamejcev pustilo presentiti in se bo udeležilo te pobude, ki bo poleti. Kaj več o tem pa v prihodnji številki Rasti.

Poleg vsega naštetega pa nam je ostalo nekaj energije še za drugo zelo odmevno pobudo. MOSP je skupaj z Društvom Slovenskih izobražencev 9. decembra priredil debato o narodnostni identiteti slovenskih najstnikov. Izhodišče za debato je bila raziskava prof. Suzane Pertot. Pri okrogli mizi so sodelovali poleg omenjene raziskovalke še novinar Jurij Paljk, profesorica na pedagoškem in družboslovanem liceju Alenka Rebula in pet maturantov: Nicole Plettersech, Alice Vjsintin, Ivana Gantar, Nataša Zerjul in Luka Peric. Omenim naj samo da je bila Peterlinova dvorana nabito polna, četudi ob koncu debate ni sledila nobena zakuska (!); upamo, da se bo ta trend v prihodnje nadaljeval tudi za naša nadaljna srečanja (trend v smislu velike udeležbe, ne odsotnosti zakukuske).

Matteo Feruglio

**MOSP
V NOVI
SEZONI**

**NOV STATUT,
ODBOR IN VEČ
USPEŠNIH POBUD**

LITERATURA

KATARZA

Dežuje in polja norijo.

*Izgubljene misli se pustijo odpihati od
vetra,*

izmučene želje mi tečejo po licih.

Za vedno.

Visoka mokra trava

vse naokrog po travnikih.

In jaz med vsem tem stojim -

mokri bambus sredi polj.

Votla kot flavta.

Skozme teče voda novega navdiha.

Prebujena reka.

To je čas očiščenja in prenovljenja.

*Sama sem, kot vila ob svitu, svečenica
svobode;*

ni ga, ki bi me lahko dosegel.

*Vse hladne kipe svoje časti sem
raztreščila na tla.*

Zdaj počivajo ptiči na njih ruševinah

in se jim smeji.

Komaj rojena je resnica.

Vidim resnico, prebujena reka.

Raffaella Petronio

Desno, Montmartre in njegovi umetniki (foto N. Roncelli).

Spodaj, skupina pred Eifflovim stolpom (foto L. Susić)

Igralska skupina Slovenski oder, ki deluje v sklopu Radijskega odra, je lani naštudirala in izvedla najprej na Gledališkem vrtljaku, potem pa še štirikrat po raznih dvoranah na Tržaškem in Goriškem miklavževu oziroma božično igrice Čudežna ura. Letos pa smo jo ponovili v domu v Chatillonu v Parizu. Povabilo nas je društvo Slovencev v Parizu, ki z veliko požrtvovalnostjo pripravlja tečaje, igre, koncerte in družabna srečanja, da bi ohranilo vez med Slovenci, ki živijo v Parizu in okolici. Posebej za otroke prireja vsako leto miklavževanja.

Tako smo se v petek, 6. decembra, odpeljali v Pariz. Tam nas je čakalo veliko dela, ampak

tudi veliko zabave, saj si nismo mogli predstavljati, kako je Pariz lep.

Ko smo prispeli, je bilo že pozno, toda prvi trenutki v Parizu so že pregnali spanec.

Drugo jutro nas je čakalo še dolgo potovanje z s podzemsko železnico do glavnih turističnih točk. Obiskali smo Eiffelov stolp, katedralo "Notre Dame" in še veliko drugih znamenitosti, pozno popoldne pa smo odšli v Chatillon, kjer smo morali nasopati naslednji dan. Komaj smo prispeli, smo se že počutili kot doma: prijaznost, gostoljubnost naših gostiteljev in njihove slovenske besede, ki so nam zvenele tako domače, so bile pravo veselje po enem dnevu nerazumljive, čeprav čudovite Francoščine.

Naslednji dan nas je čakal nastop, toda mi (Danijel Simonettig, Julija Berdon, Nadja Roncelli, Peter Raseni,

Aleksij Štoka, režiserka Lučka Peterlin, spremljevalka Morana Simonettig in podpisana) se tega nismo do zadnjega skoraj zavedli, saj nas je Pariz tako prevzel, da je tokrat zabrisal tudi strah pred nastopom. K naši sproščenosti pa so gotovo pripomogli tudi slovenski otroci, ki hodijo v pariško slovensko šolo, in ki so pred našim nastopom recitirali nekaj pesmi. Četudi je bila njihova slovenščina nekoliko "pariška", je bila hvalevredna njihova volja, pogum in njihov stalen trud, da so se toliko naučili. Presenetilo nas je, ko so nam Slovenci iz Pariza rekli, da se Slovnščine učijo ob nedeljah na popoldanski šoli. Jaz sama, ki sem še dijakinja, zase vem, koliko raje bi ob nedeljah bila doma ali šla ven s prijateljicami, kakor pa se učila jezika. Oni pa se vseeno trudijo, da bi se naučili jezika, ki jim je pravzaprav nekoliko oddaljen, saj Slovenija ni zelo blizu.

Naš nastop pa je bil, po aplavzu in vseh pohvalah sodeč, kar v redu. Da je bilo veselje še popolnejše, so otroci in njihovi učitelji slovenščine nazadnje iz Miklavževih rok prejeli še bogat knjižni dar, ki jim ga je poslala tržaška založba Mladika. Po nastopu smo naše gostitelje pozdravili in se spet odpeljali v hotel. Ko smo se drugo jutro prebudili, nas

je profesorica Peterlin peljala v "Louvre" tam pa nas je kultura tako prevzela, da smo iz muzeja odšli šele popoldne. V Disneyland Paris ni odšla vsa skupina, saj smo si bili po starosti zelo različni. Zato smo se ločili v dve skupini: ena je šla po muzejih, druga, kjer smo bili trije mlajši in dve starejši osebi, pa je šla v Disneyland Paris. Moram pa zagotoviti, da čeprav je

Disneyland namejnjen otrokom, sta se obe odrasli osebi zares zabavali!

Čakal nas je še zadnji dan. Zjutraj smo se povzpeli na vrh Eiffelovega stolpa popoldne pa smo se že odpotovali domov. Pariz in srečanje z rojaki, ki tam živijo, nam bosta ostala v neizbrisnem spominu!

Helena Pertot

Vsakoletni "Autumn seminar", katerega se udeležijo predstavniki raznih manjšin, se je letos vršil v Knjivsbergu na Danskem. MOSP sva predstavljala Boštjan ter Matjaž. Seminar, ki poteka že več let, so letos organizirali pripadniki nemške manjšine na Danskem, Junge Spitze.

Pot do Knjivsberga je bila dolga in naporna, sploh pa ne dolgočasna. V zgodnjih jutranjih urah sva iz Ronk poletela proti Hamburgu, kamor sva dospela okoli dopoldneva. Prevoz za Dansko pa sva morala čakati kar devet ur! Po skoraj mučnem čakanju sta končno le dospeli Elbrecht in Wilemyn, predstavnici Frizijcev, ki sva ju spoznali na prejšnjem seminarju, in z nji-

ma - naš prevoz na Dansko. Prtljago smo natrpali v sicer premajhen avtomobil ter zapustili letališče.

Vožnja je bila zabavna ter vzdušje v avtomobilu je bilo tako kot ob snidenju starih prijateljev! Vreme pa

nam žal ni bilo naklonjeno; celo pot je deževalo in nad nami je prežala gosta megla, cestišče pa je bilo nemalokrat posejano s poledicami.

Zaradi takih "tehničnih" neprilik smo prišli do mladinskega doma s precejšnjo zamudo. Nepričakovano pa je bila velika večina udeležencev kljub pozni uri še zbujena in nas prijateljsko sprejela ter se nam predstavila. Po krajši družabnosti pa smo se vsi poslovili in šli spat. "Jutri bo naporen dan", so nam rekli...

Seminar se je vršil v prostori mladinskega doma. Program je bil pester in je vseboval razna predavanja, skupinske projekte, družabnosti, spoznavanja tujih običajev in krajev... Škoda, da smo preživljali večino časa v domu, ker je bila okolica krasna. Skupaj z Matjažem sva si z ene od najvišjih danskih gora (80 m) ogledala pokrajino in v daljavi, med veterinimi mlini, zagledala morje.

Mladinska organizacija nas je povabila na vsakoletni praznik nemške manjšine. Ta svečanost je za nemško manjšino zelo pomembna, o čemer je pričalo veliko število udeležencev ter pomembnih gostov.

Manj uspeha je doživel ogled kmetije, ki se je vsem zdela še preveč običajna, poleg tega pa nas je še premočil dež, tako da nismo imeli pravega veselja stikati okoli krav...

Seminar je potekal v družabnem duhu, tako da sva spoznala mnogo novih prijateljev, ki so nam predstavili manjšine in kraje, iz katerih so prihajali.

Zadnji večer pa se nam je obetal velik žur, ki se je zavlekel pozno v noč oziroma do zgodnjega jutra... zelo težko se je namreč posloviti od "starih" prijateljev!

Naposled sva pripravila prtljago ter se napotila proti Amsterdamu, kjer sva imela naslednjega dne rezervirano letalo za povratek v Trst.

V mesto sva skupaj z Elbrecht in Wilemyn prispela zvečer. Po krajšem ogledu predela mesta pa smo se preutrujeni odločili za počitek, ki je bil res potreben!

Naslednjega jutra smo se žal poslovili ter se napotili do letališča, od koder pa sva poletela nazaj domov.

Izkušnja je bila čudovita!

YOUTH LEADERS SEMINAR 2002

Letošnji Youth Leaders Seminar na Danskem so pripravili pripadniki nemške manjšine. Boštjan, Matjaž in Anne med družabnim srečanjem (foto M. Jaklič)

